

Postanowienie z dnia 2 października 2001 r.

I PKN 129/01

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 393 § 1 pkt 1 KPC), jeżeli wskazana przez stronę wykładnia przepisu jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie oraz literaturze i została uwzględniona przez sądy obu instancji.

Sędzia SN Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 października 2001 r. sprawy z powództwa R.-M. Spółki z o.o. w R. przeciwko Krzysztofowi K. o zapłatę, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 października 2000 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Zgodnie z art. 393 KPC, jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania strona powodowa wskazała „istnienie w sprawie zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 124 § 1 i § 3, a także stwierdzenie poważnych naruszeń art. 124 KP oraz 233 w związku z art. 328 KPC oraz art. 238 KPC mające wpływ na poczynienie przez Sąd ustaleń stanu faktycznego sprawy”. Z uzasadnienia kasacji wynika, że występujące w sprawie zagadnienie prawne ma dotyczyć wykładni art. 124 § 1 i 3 KP, a w szczególności oceny czy pracownik może się uwolnić od odpowiedzialności materialnej, jeżeli wykaze samo niezapewnienie przez pracodawcę warunków umożliwiających zabez-

pieczenie powierzonego mienia, czy też niezbędne jest także wykazanie przez pracownika związku przyczynowego między tym niezapewnieniem warunków zabezpieczenia a powstaniem szkody. Tego rodzaju zagadnienie prawne w ogóle nie występuje, gdyż wykładnia art. 124 § 3 KP, iż pracownik uwalnia się od odpowiedzialności (tak jak uważa strona powodowa) dopiero, gdy wykaze niezapewnienie warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia, które pozostaje w związku przyczynowym z powstaniem szkody jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie i literaturze (por. wyrok z dnia 2 marca 1973 r., I PR 341/72, OSNCP 1974 r. z. 1, poz. 15, OSPiKA 1974 r. z. 7-8, poz. 155 z glosą A. Kocha; wyrok z dnia 29 września 1975 r., IV PR 82/75, OSNCP 1976 r. z. 7-8, poz. 173; wyrok z dnia 15 kwietnia 1980 r., IV PR 80/80, OSNCP 1980 r. z. 10, poz. 201; wyrok z dnia 21 maja 1985 r., IV PR 32/85, Służba Pracownicza 1985 r. nr 10, s. 26). Taką też wykładnię art. 124 § 3 KP przyjęły Sądy obu instancji. W szczególności w sferze ustaleń faktycznych Sądy przyjęły bowiem nie tylko niezapewnienie przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia, ale także istnienie związku przyczynowego między nim a powstaniem szkody. Wskazane przez stronę powodową jako okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania „poważne naruszenia” przepisów, „mające wpływ na poczynienie przez Sąd ustaleń stanu faktycznego sprawy” nie jest przesłanką przyjęcia kasacji do rozpoznania wynikającą z art. 393 KPC.

W sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 KPC, a po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 1 KPC, Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

=====